

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

ΤΟΥ ΖΑΚ ΝΤΙΡΟ

Η ΠΡΩΤΗ ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΖΟΛΑ

Αιμίλιος Ζολά; 'Ω! μη μου μιλάτε γι' αυτόν! Είπε ο παύθνηρος και άμελής μαθητής της τάξεως! 'Η πείρα που έχω, μου δίνει το δικαίωμα να πω μετά βεβαιότητας, ότι το παιδί αυτό δεν θα προκόψει ποτέ στη ζωή του! Δεν φαίνεται από τους ανθρώπους που πηγαίνουν μπροστά.

Αυτή τη γνώμη είχε για τον Αιμίλιο Ζολά ο δάσκαλος του τον καιρό που ο μέλλον συγγραφέας της «Νανάς» και της «Ταβέρνας» ήταν ένα κοντόσωμο άγοραίο, ηλικίας δέκα ετών, και πήγαινε στο γυμνάσιο του Αϊξ της Προβηγκίας. 'Αν όμως ο σοφός εκείνος δάσκαλος άρνε κατά μέρος τα... προγνωστικά για το μέλλον του και προσπαθούσε να μη στην καρδιά του μικρού μαθητού του, θα έβλεπε πως ο Ζολά ήταν έρωτευμένος και γι' αυτό ακριβώς δεν είχε το νού του στα μαθήματά του!

Τό άντικειμενο των άγνων ομοθεσιών του μικρού Αιμιλιού ήταν ένα συνομιλικό του χωριόσκι, ερωτευικό στη Σχολή Θηλέων του Λουδοβίκου ΙΑ'. 'Ο Αιμίλιος τό σπάντησε για πρώτη φορά, μά Κυριακή, στην Έκκλησία του Σωτήρος. 'Η μικρούλα εκείνη ξεχώριζε άπ' άλλες τις άλλες συμπαθήριές της, με τη σταράτη επιδεμίδα της και τό ρός κατελλάκι της. Τό κατέλλο αυτό μίλησε στην ψυχή του Αιμιλιού πριν άκόμα άντιγράψει τά μάτια της παιδούλας. Και όταν, σε μία στιγμή, εκείνη γύρισε τό κεφάλι της και ό μικρός Ζολά άντιγράψε τη βαθιά μεγαλοχλία των μεγάλων μαυρών ματιών της, τότε έννοιωσε την καρδιά του να χτυπά δυνατά, όπως δεν είχε χτυπήσει άλλη φορά.

Παρακολούθησε λοιπόν σαν ικανοποιημένος τις μαθήτριες όταν γύρισαν από τη σχολή τους, με τά βλέματά του κερφομένα μ' έκσταση στο ρός εκείνο κατελλάκι. Περιέμενε με άγωνία να δη τό κατέλλο να γυρνά πρós τό μέρος του, ν' άντιγράψει και πάλι τη μυστηριώδη γοηστία των δύο μαυρών ματιών της νέας. Μά τό ρός κατελλάκι ήταν σημανά σηκωμένο πρós τά κάτω... Και χάθηκε σε λίγο μέσα στη μεγάλη πόρτα του παλιού κτιρίου της σχολής, χωρίς να γυρίσει ούτε μία φορά...

'Εκείνη την έβδομάδα ό δάσκαλος του Ζολά πρόσθεσε ότι ό μικρός Αιμίλιος — ό άποιος ποτέ δεν είχε διακριθεί για την επιμέλειά του — ήταν περισσότερο άφηρημένος από κάθε άλλη φορά. Όχι ή τιμωρίες, ούτε ή επιπλήξεις, ούτε και οι κακοί βαθμοί δεν μπόρεσαν να ξυτηήσουν από την άφηρημάδα του τον μικρό μαθητή.

Την έπομένη Κυριακή, ή μητέρα του Αιμιλιού άπόρησε όταν ελθε τό μοναχογιώ της να καλωπίζεται.

— Πού σκοπεύεις να πάς; τόν ρώτησε.
— Στην έκκλησία, μαμά!

'Η μητέρα του δεν πίστευε στ' αυτιά της! Κινηρούσε άλλοτε τόν Αιμίλιο στους δρόμους κάθε Κυριακή πρωί και τόν πήγαινε στην έκκλησία... τραβώντας τον από τ' αυτιά. Νά όμως που ό Θεός φώτισε τό παιδί της και τό έδειξε τόν σωστό δρόμο. Και ή αγαπήη γυναίκα έδωσε στον Αιμίλιο της να φορέση την καλύτερη σκοτωστική γαβάτα του και τού έφτιαξε μόνη της ένα τεράστιο και επιβλητικό φάτσο. 'Ο Αιμίλιος φοσεκανε πειά σαν γάλλος από την περηφάνεια του...

Σε λίγο ξανάθε στην έκκλησία τό ρός κατελλάκι. Κι' αυτή τη μέρα τόν ελθε και τό ρός κατελλάκι. Τά δύο μαύρα μάτια έστράφησαν πρós τό μέρος του κι' έμειναν για λίγο προσηλωμένα στα δικά του... 'Ο Αιμίλιος δεν μπόρεσε να μη χαμογελάσει. 'Η παιδούλα τού άπάντησε κι' αυτή μ' ένα θεϊκό χαμόγελο. 'Ο Ζολά έφαριγγε στο χέρι του νευρικά ένα έρωτικό γράμμα που είχε κρυμμένο στην τσέπη τού πανταλονιού του — μία δειλή έπιστολή, γραμμένη — με τις σχετικές άνορθογραφίες — σε μία κόλλα μαθητικού τετραδίου...

Τού παρουσιάστηκαν πολλές ευκαιρίες να δώσει με πρόδο τό γράμμα εκείνο στη μαθήτριά. Την τελευταία όμως στιγμή έννοιωσε τό χέρι του να παραλίη...

Πέρασαν πολλές έβδομάδες από μεταξύ. Κάθε Κυριακή, ό Αιμίλιος έβλεπε τό ρός κατελλάκι στην έκκλησία. Δεν μπόρεσε άκόμα να μάθει τ' όνομα της παιδούλας, μά είχε καταλάβει, από τά βλέματά που τού έρριχνε, ότι και κείνη τόν συλλογίζταν...

— 'Ο Αιμίλιος Ζολά; 'Ω! μη μου μιλάτε γι' αυτόν! Έλεγε στο μεταξύ ό δάσκαλος του. Είπε ό παύθνηρος και άμελής μαθητής της τάξεως. Πάντοτε άπόρροκτος και άφηρημέ-

νος!... Τό παιδί αυτό δεν θα προκόψει ποτέ στη ζωή του!...

'Ο Αιμίλιος Ζολά μεγάλωσε. Είπε τώρα δεκάξη ετών, και μαθητής της τετάρτης τάξεως τού γυμνασίου. Πρόφους ρυτίδες έχουν χαράξει στο μέτωπό του. 'Ο Αιμίλιος είναι ό μόνος προστάτης της οικογενείας τόν από τόν καιρό που πέθανε ό πατέρας του. Έχει βαρείες ύποχρεώσεις. Καταλαβαίνει ότι πρέπει ν' άγωνιστή σκληρά για να συντηρήσει τη μητέρα του.

Γιά λόγους οικονομίας, είχαν πάσει τώρα ένα μικρό έξοχικό στανί, στα περιχώρα του Αϊξ. Περιούσανε ζωλή περιορισμένη, χωρίς καμιά διακοσέδασι... 'Ο καιό άνηρός και άμελής μαθητής της τάξεως» είχε γίνει πειά ένα παύληράκι σερνό και σοβαρό. Μία παράξενη λάμψη γυάλιζε στα καστανά του μάτια — μία λάμψη που έξαύλιονε τά βαρείά, χωριόσκι σχεδόν χαρακτηριστικά τού προσώπου του. Μία μέρα δύο γυναίκες χτυπούσαν την πόρτα τού ταπεινού έξοχικού στανιού. 'Η μία ήταν μία ήλιοκοιμένη κυρία, φίλη της μητέρας του Ζολά, και ή άλλη ή άνεργιά της, μία νέα δεκαοπente περίων ετών, με μεγάλα μαύρα μάτια και με σταράτη επιδεμίδα... Μόλις την ελθε ό Αιμίλιος στο στανί, έννοιωσε τά μάτια του να θαμπαίνον και τά γόνάτα του να λυγίζουν. Την άνεγνώρισε άμέσως. 'Ηταν τό ρός κατελλάκι, ή παιδούλα που είχε γυρίσει με την άγιη ύπαρξή της τό παιδικό του όνειρο. Τό άρωμα της πρώτης άγάτης τού πλημμύρισε και πάλι την ψυχή του... Μά και κείνη θα τόν είχε άγνωρίσει, γιατί, άφού τόν κτύπησε καλά-καλά, χαμογέλασε κατεβάζοντας τά μάτια της.

— Πήγαινε με τη δεσποινίδα Ζάν στον κήπο — τού ελεε ή μητέρα του — και κόψε της μερικά σταρούλια από την κληματαριά...

'Ο Αιμίλιος υπάκουσε. 'Ενα περίορο όμως ασθμα διαεδόθη την πρώτη του φορά. Ελθε τή Ζάν — έπί τέλους είχε μάθει τ' όνομά της! — τόσο όρραία, ώστε αισθάνθηκε ντροπή για την άσχημία του, για τά παλιά και σκονοσιμένα ρούχα του, για τά κόκκινα χέρια του. Και ή σκέψη πός δεν ήταν άξιός ν' άντιγράψει την αιδεσία εκείνη κοπέλλα, φαριόσκι και καταπύρανε την καρδιά του. Έκοψε σταρούλια από την κληματαριά και τάδωσε της Ζάν, άποφενύοντας σχεδόν να την κτυπήσει κατάματα. 'Από τις πλάγιες όμως μπαπέδες της έρριξε, κατάλαβε πός ή στάσι του αυτή είχε καταλήξει τη νέα. 'Ηξερε πός άκούσε να φωνή λιγάκι πού τοιμηρός, πού θαμράλεος, για ν' άποσπάσει από τά χείλη της μία όμολογία που τη μισοδιόσσε στα μάτια της. Μά ντροπάζαν για τά χάλια του, συγμανόταν τόν έαυτό του για τη δυσμορφία του — ή αλήθεια ελεε πός, χωρίς να ελεε 'Αδωνις, δεν ήταν διόλου άντιπαθητικός — δεν είχε, με δύο λόγια, ή δύναμη ν' άπλώσει τά χέρια του και να κατακτίσει την έντιχία του...

Και άφησε τό ρός κατελλάκι να φύγη, χωρίς να της πη ούτε μία λέξη, χωρίς να της ρέξη μία στοργική ματιά...

'Υστερα κούφτηκε σε μία άπόμηση γωνία τού κήπου και έξοσπασε σε δυνατά κλάματα, καταρρομένος τη δειλία του, μετανοώντας που πύρανε τη Ζάν, που δεν φάνηκε ίκανός να της μεσαδώσει τό αισθημά του...

'Ενα άνοψιάτικο πρωινό τού 1879, ό δημογράφος τόν «Ρουγκον Μαζάρ», καθήταν στον έξόσση ενός κεντρικού καφενείου, στο Αϊξ.

'Ο Αιμίλιος Ζολά ήταν πειά ό μεγάλος μυθοστοριογράφος, ό συγγραφέας που είχε δημογρήσει μία φιλολογική σχολή, ό άνθρωπος που έφερε επανόσταση στη φιλολογία με τά τοιμηρά έργα του. Κοιρώστηκε, άγωνίστηκε, πάλαψε σκληρά, μά κατόρθωσε στο τέλος, ν' άναδειχθή, να επιβληθή.

'Εκείνο τό καλοκαίρι, ό συγγραφέας της «Ταβέρνας» άπαράσσε να περάσει τις διακοπές του στο Αϊξ, για να ξεκουραστή από την ένκευρωστική ζωή τού Παρισίου, στον τόπο που γεννήθηκε και όπου είχε περάσει τά άμέριμα παιδικά του χρόνια...

'Ενας συμπατριώτης τού ζωγράφου τού έκανε συντροφιά στο καφενείο.

'Ο ζωγράφος εκείνος ήταν ένας από τους τύπους που ελεε προσημειών με άπέραντη μνήμη και που γνωρίζουν με δια τά καθέκαστα την ιστορία όλων των κατοίκων τού τόπου τους. Και ό Ζολά, ό όποιος είχε ληρομνησει στο μεταξύ πολλά πρόσωπα που έταυσαν κάποιο όρλο στην παιδική του ζωή, άκουγε μ' ενδιαρίστη τόν φίλο του να τού θυμίζει παλιές ληρομνημένες μορφές...

'Εξαφνα, μία κηδεία πέρασε μπρός από τό καφενείο.

— Είπε της κυρίας Β... τού έξήγησε ό φίλος του.

— Πού ελεε αυτή ή κυρία Β...; ρώτησε ό Ζολά.

— Δέν ή θυμάσαι; Άλλοτε, όταν πηγαί-

'Ο Αιμίλιος Ζολά, με χωριόσκι φορεσιά τού Αϊξ.

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

Η ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΒΑΡΩΝΟΥ ΤΡΕΝΚ

(Ο άνθρωπος που κατώρθωσε να βγκινή ζωντανές από τον τάφο των πλεον τρεμερών φυλακίων της Γερμανίας)

Β'.
 ΓΡΑΦΑΜΕ στο προηγούμενο φύλο πως ο Τρένκ, ο περίφημος Πρώσος ευγενής δεσπότης του Φρειδερίκου Β', βλέποντας ότι του ήταν αδύνατον πάλι να δραστηρευθεί απ' τη φοβερή φυλακή όπου ήταν κλεισμένος, αποφάσισε ν' αυτοκτονήσει και άνοιξε τις πόρτες του. Το ένστικτο όμως της αυτοσυντήρησης τον απέσπασε από τον κήλυθο όπου είχε αρχίσει να βυθίζεται, και τον έκανε να σκεφθεί πως θα μπορούσε να τερματίσει τη ζωή του ηρωικότερα, μαχόμενος εν ανάγκη με τη φρουρά και τους φύλακες του δεσμοφυλακίου, χάριν της ελευθερίας του.

Ωστόσο λοιπόν τη φυλακή του, αποφασισμένος να πεθάνει αν οι στρατιώτες δεν δεχόντουσαν να έλθουν σε διαπραγματεύσεις μαζί του. Με τις άλυσσίδες του, χωρίς στην ήραλεια δύναμή του, κατόρθωσε τον πέτρινο πάγκο του κελιού του και κατασκευάσε με αυτόν ένα όχημα, πλω από το οποίο κούφηκε, κρατώντας στο ένα του χέρι μία πέτρα και στο άλλο το σπασμένο μαχαίρι του. Όταν ξημέρωσε και οι φύλακες πήγαν να ιδούν τι γίνεται στο κελί του, διαπορόθησαν έντρομοι, μόλις αντίκρισαν τον Τρένκ, που φοβερός και αματωθαμμένος, θυμώς με φάντασμα, ήταν έτοιμος να τους έπιπεί.

Ένας στρατιώτης έλεγχρίσεσ όστος να τον πλησιάσει. Μά σωράστηκε μονομιάς καταγής, χτυπημένος από τον Τρένκ, με μία πέτρα στο μέτωπο. Τη στιγμή εκείνη κατέφθασε επί τόπου ο διευθυντής της φυλακής, ο οποίος μόλις είδε την κατάσταση, δέχτηκε να... συνθηκολογήσει με τον Τρένκ, υποσχόμενος σ' αυτόν ότι θα τον συγχωρούσε για την άτακτη της αποδράσεώς του. Τότε ο Τρένκ «παρέδωσε» τη φυλακή του, όπως παραδίδουν οι πολιορκημένοι ένα φρούριο!

Μετά την νέα αυτήν απόπειρά του, ο Τρένκ τοποθετήθηκε σε άλλο κελί της φυλακής, πιο βαθύ ακόμα και πιο σκοτεινό απ' εκείνο όπου ήταν κλεισμένος πριν. Το κελί αυτό όμως βοιωσάταν κοντά στις πόρτες της φυλακής. Κι ο φυλακισμένος, μη έννοώντας να εγκαταλείψει την ιδέα της αποδράσεως, άρχισε πάλι να καταστρώνει ένα νέο σχέδιο για να το σκάσει. Μέσα σε λίγες μέρες λοιπόν, κατάφερε να ξεκολλήσει μία τεράστια πέτρα του πατώματος του κελιού του. «Επειτα άρχισε να σκάει ένα δρόμο μέσα στη γη, κάτω από τα θεμέλια του φρουρίου που χρησιμοποιε ως φυλακή του. Μά για κακή του τύχη, και πάλιν τον ανακάλυψαν, τη στιγμή ακριβώς που έτοιμαζόταν να δραστηρευθεί. Τη φορά αυτή όμως ο Τρένκ τιμωρήθηκε με τον σκληρότερο τρόπο. Το φρούριο το διαμήννε τώρα ένας νέος διοικητής, φηριό άνθρωπο, ένας απ' εκείνους τους δεσμοφύλακες, τους στυγρούς, τους αλώνα βλοσυρούς, με πράσινα φειδία μάτια που ήρθαν, κές, έπιπτες στον κόσμο για να διαβάσουν τις καταδικαστικές αποφάσεις στους δυστυχισμένους που τυφεκίζονται τα μεσάνυχτα, μέσα στα ύψγεια των φυλακίων, μ' ένα φανάρι στο στήθος.

«Η ύπνομοι, ή κριότες, όλα τα σκοτεινά και όγυρά μέρη, παράγον ζώα και φυτά φαρμακερά: άγριους ποτικούς, γλυωδή βατράχια, όχεντες, σκορπούς...» Έτσι και τα σκοτάδια της φυλακής παράγον

ναμα μαζί του γυνάσσο, μου μιλώσες συχνά γι' αυτήν... Ελνε τό ερός κατελλάα σου!... «Η Ζόν. Πήρε πρό έττων κάλοπο φαρμακοποιό...» Άφινει τώρα δυό κριτωάκια όραφανά...

Τό ρός κατελλάα!...
 Από τά βάθη του παρελθόντος, ή άναμνήσεις ζύτησαν και Ξαναζωντανέψαν. «Ο Ζολά συγκινήθηκε. Τό ρός κατελλάα! «Η πρώτη του άγάπη! «Η πρώτη λαχτάρα της ζωής του. «Η παιδούλα που την άγάπησε όταν ήταν άγόρι δέκα χρονών και που την έχασε από μία άδελφότητά του, από παιδική κριτωάμα!... Και νά που ήταν γαρφτό να Ξαναγορίσει ύστερ' από τόσα χρόνια στην πατρίδα του, για νά παρακολουθήσει από μακρυνά την κηδεία εκείνης που έκανε την καρδιά του νά χτυπήσει ερωτικά γι' ή πρώτη φορά!...

— Κλάς, Ζολά, ρώτησε τον συγγραφέα ό φίλος του.
 — «Ω! δέν εινε τίποτα!... ψηθύρισε ό δημιουργός της «Ταβέρνας, σκουπίζοντας με τρόπο ένα δάσφρι.
 Μά ένα σιδερένιο χέρι έσφιγγε τό λαμύο του και μία πικρή νοσταλγία πλημύριζε την ψυχή του...

όνα που έχουν μία έντελώς ιδιαίτερη κακία. Τυράννους άμοόβουρος που μόνη τους ευχαρίστησα εινε νά βλέπουν τους φυλακισμένους νά κλαίει και νά υποφέρουν. Τέτοιο φαρμακερό φρεδι, τέτοια τίγρις, ήταν κι' ό νέος διοικητής του φρουρίου, όπου ήταν κλεισμένος ο Τρένκ.

Διάταξε λοιπόν ό νέος διοικητής και πέρασαν στο λαμύο του Τρένκ ένα χαλκά, απ' όπου κρεμόταν μία άλυσσίδα τόσο βαρεία, ώστε από τό πολύ βάρος έγευρε προς τά πίσω τό κεφάλι του φυλακισμένου. Μά ό άμοόβουρος διοικητής δέν άρχεστηκε σ' αυτό. Διάταξε να υποδύουν τον Τρένκ στο τρομερότερο βασανιστήριο, τό όποιο έλενόησαν οι Κινέσοι δίμοι, άσυναγώνιστοι στην έφειρεση μαρτυριών, στο βασανιστήριο δηλαδή της άπίτιας. Οι Κινέσοι γι' αυτή τη δουλειά μεταξερίζονται ένα μεγάλο τύμπανο, τό όποιο χτυπούν δυνατά και ζιπνούν έτσι, κάθε τόσο, τον έξαντλημένο από την άπίτια κατάδικο.

Τόν Τρένκ τον ζιπνούσε Ξαγνικά ένας δεσμοφύλακας, κάθε τέταρτο της ώρας, μόλις τον έπαυσε ό έντρος. Μά ή Μοίρα που είχε καταδικάσει τον Τρένκ σε τέτοια μαρτύριο, από πρόνοια, λές, του είχε δώσει και ένα σωμα, ίκανό για νά τό ήφίσταται. «Η πεινα, ή γύμνια, τό κρύο, οι πόνοι τον βασάνιζαν, χωρίς νά τον καταβάλλουν. «Έτσι κι' ένα νέο μαρτύριο, στο όποιο τον έπείθαιαν, δέν μπόρεσε επίσης νά τον καταβάλει. Τό νέο αυτό μαρτύριο ήταν τό έξης: «Από τον θόλο του κελιού του έσταξε άδιάκοπα πάνω στη γυμνή ούχη του ένας κόμπος νερού. Μά τό νερό αυτό που θα πρέλαινε απ' τον έννευρισμό αιδονήποτε άλλον, άφινε τον Τρένκ άδιάφορο, και έπευτε πάνω στη γυμνή του σάρκα σάν ν'άστειρε πάνω σ' ένα μπροούνζινο άγαλμα...

«Όστόσο, έντωμεταξύ, ό φηρωδής διοικητής της φυλακής είχε άντικατασταθεί. Κι' ό νέος διοικητής διάταξε κι' έβγαλαν τον χαλκά από τον λαμύο του Τρένκ. «Ελευθερωμένος πάλι ο Τρένκ, άρχισε νά Ξαναετοιμάζει την απόδρασή του. Μέσα στα θεμέλια του φρουρίου έσκαψε μία στοά μήκους όγτώ μέτρων που έπικοννούσε με τό έξωτεργια ύψγεια του φρουρίου. «Όταν τελείωσε τό έργο του, του ήλθε ή τρελλή ιδέα νά παίξει εις βάρος των δεσμοφυλακίων του και του Φρειδερίκου. «Ερόφτεινε λοιπόν στον διοικητή του φρουρίου νά διαπλάσσει τον άριθυμό των δεσμοφυλάκων, και ύστερα νά του δώσει μία μέρα και μία ώρα αποδράσεως. Τη μέρα εκείνη, στην προσδιορισμένη ώρα, ό Τρένκ ύποσχέθηκε νά εμφανισθή ελευθερός έξω από τον περίβολο του φρουρίου.

«Ο διοικητής και οι φύλακες, όταν άκουσαν τά λόγια αυτά του Τρένκ, έμπήξαν τά γέλια, νομίζοντας πως είχε τρελλάσει. Τότε ό Τρένκ, μπροστά σε όλους, έβγαλε τις άλυσσίδες του με όση εύκολία βγάξουμε τά φορημάτια, τους έδειξε τά δπλα και τά εργαλεία του, ύστερα άνασχέτισε την ξεκολλημένη πέτρα του δαπέδου και τους έδειξε τη στοά που είχε άνοίξει, τη βαδεία και μακρυνή, σάν στοά άνοιγμένη από εργατές.

«Ο,τι δέν είχε κατορθώσει ό όλκτος, «Ο Φρειδερίκος έγινε κατάπληκτος από τό νέο κατώρθωμα του μοναδικού αυτού ανθρώπου και διάταξε νά τον ελευθερώσει. Κι' έτσι ό Τρένκ βγήκε από τη φυλακή, αφού έμεινε εκεί μέσα δεκαοχτώ δλόκληρα χρόνια!

τό κατώρθωσε τώρα ό θηριασμός. «Ο Φρειδερίκος έγινε κατάπληκτος από τό νέο κατώρθωμα του μοναδικού αυτού ανθρώπου και διάταξε νά τον ελευθερώσει. Κι' έτσι ό Τρένκ βγήκε από τη φυλακή, αφού έμεινε εκεί μέσα δεκαοχτώ δλόκληρα χρόνια!

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ ΞΕΝΩΝ ΠΟΙΗΤΩΝ

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

(Του ΛΑΜΑΡΤΙΝΟΥ)

Τη δόλια μου ζωή κυττώ μέσ' από μαύρα σκόπη Σιγά-σιγά νά χάνεται σε κόσμο μακρυνό...
 Μι' άγάπη μόνο μ' άφρησε, αυτή στεγνή και πρώτη Που έζησε μ'α και που ξη σαν δνεφο γλυκό.

Νά, στη φτωχή μου την καρδιά λίγη χαρά ποός δίνει, Ξεκοφάσμα, παρηγοριά κι' έλλειψ ποός χαρίζει!
 Μά τί τη θέλω τη χαρά, μία που ζωή μ' άφρινει;
 «Η άνοιξις επέθανε κι' ή χειμωνιά άρχίζει!

Κι' ή μέρες μου τώρα κοντές και σκοτεινές διαβαίνουν και άχαρες πάλι σβίνουνε, ή μία ομιά στην άλλη!
 «Άχ, όλα μ' έγκατέλειψαν, όλα για μέ πεθαίνουν,
 «Άγάπη, κόπες και χαρές, δέν θα γυρίσουν πάλι!

Και τον βαρύ άνιφορο άχ, για στεγνή φορά μου Θέ ν' άνεβώ ή δύστυχη και πάλι μοναχή!...
 Μά κάποιος μένει συντροφιάρ στην άμορη καρδιά μου
 «Η φύσις που δέν έπαψε για μένανε νά ζή!
 Μετάφρ. ΜΑΡΘΑΣ ΚΟΛΥΒΑ